

R.M. BALLANTYNE

Hudson Bay

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALLANTYNE, ROBERT M.

Golful Hudson / R. M. Ballantyne ; trad.: Andreea Toma.

- București : Aldo Press, 2004

ISBN 973-701-006-X

I. Toma, Andreea (trad.)

821.111-31=135.1

978-973-701-306-4 -EPUB

978-973-701-307-1 -PDF

Timbrul literar în valoare de 2% se adaugă la prețul de vânzare și se varsă de
către difuzor la fondurile literare, conform legii.

R.M. BALLANTYNE

GOLFUL HUDSON

SAU VIAȚA DE ZI CU ZI ÎN PUSTIURILE
AMERICII DE NORD
TIMP DE ȘASE ANI ÎN TERITORIILE
ONORABILEI COMPANII HUDSON BAY

ALDO PRESS

CUPRINS

Capitolul I.....9

Observații preliminare - Angajarea la compania Hudson Bay - Gravesend - Vapoarele companiei Hudson Bay - Cina - Pânzele sus spre Stornoway - Cauțiunea - Plecarea spre golful Hudson - Marea - Întâlnire cu gheața - Aisberguri - Întâlnire la ceai pe Atlantic - Strâmtoarea Hudson - Golful Hudson - Sosirea la fabrica York

Capitolul II.....31

Curiozitățile slujbei - Comerțul cu blănuri - Lista forturilor și a stabilimentelor companiei

Capitolul III.....42

Indienii nord-americani - Diferitele triburi, costume etc. - Stiluri și obiceiuri - Canibalismul - Prinderea animalelor sălbatice

Capitolul IV.....66

Călătorie la așezarea de pe Râul Roșu - Călătorie cu barca în interior - Pemicanul - Vânătoarea de rațe - Peisajul - Casa Oxford - Lacurile - Casa Norvegiană - Winnipeg

Capitolul V.....84

Râul Roșu - Prima colonie - Clima - Altercație între cele două companii de blănuri - Moartea guvernatorului Semple - Inundația de pe râul Roșu - Preriile - Calul meu "Touren" - Vânătoarea de potârniți - Moartea exploratorului din Arctica, domnul Thomas Simpson - Meteișii - Povești din timpurile rezistenței

Capitolul VI.....100

Sosire la Casa Norvegiană - Satul indian - Casa funcționarilor - Aventura domnului C cu un urs brun - Ospățul indian - Primăvara - Cum să prinzi un pui de bizon în viață - Distracții - Plecarea la fabrica York într-o canoe ușoară

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul VII.....121

Fabrica York - Clima - Frig aspru în timpul iernii - Animale - Vânatul, peștele - Conacul burlacilor - Iarna - Vânătoarea de cocoși polari sau de potârniche albe - Schimbări bruște de vreme - Pregătiri de Crăciun și de Anul Nou - Dislocarea gheții primăvara - Excursii de vânătoare în mlaștini

Capitolul VIII.....155

Primirea ordinelor de plecare într-o călătorie lungă - Pregătirea pentru voiaj - Plecarea de la fabrica York într-o canoe indiană mică - Canoea se sparge - Prima campare - Peisajul - Țânțarii - Zone de transbordare și praguri - Dexteritatea indienilor printre praguri - Întâlnire cu brigăzi - Trecerea peste praguri - Scăpări la limită - Întâlnire cu canoe nordice - Lacuri - Furtuni cu tunete - Ouă de pescăruș - Casa Oxford - Sosire la Casa Norvegiană

Capitolul IX.....184

Continuarea călătoriei într-o canoe mare prin interior pe Marile Lacuri spre Canada - Canoea noastră ușoară - Prima zi - Întârziere la lacul Winnipeg - Vederea unui urs - Povestea ghidului - Obținerea de fructe sălbatice de la indieni - Trecerea Fortului Alexander - Pragurile încep - Peisajul - Vederea unui alt urs - Prune - Luarea de provizii proaspete de la indieni - Întâlnire cu dr. Rae, exploratorul Arcticii - Trecerea peste Rat Portage și pe lângă fortul Frances - Întâlnire cu un grup de indieni - Plimbare neplăcută - Călătorie grea peste Long Portages - Înălțimea Land printre praguri - Scăpări la limită - Cascada Kakabecka - Un om pierdut - Recuperarea lui și sosirea la fortul William - Lacul Superior - Aproape înecați într-o vijelie - Detenție - Am uitat proviziile proaspete - Trecătoarea Pie - Trecătoarea Michipicoton - Terminarea proviziilor - Sosirea la Sault de Sf. Marie - Plecarea de la Sault și trecerea lacurilor Huron și Nipissingue - Trecerea pe lângă un bordei - Începutul civilizației - Satul Aylmer - Bytown - Lacul Celor Doi Munți - Sosire la Lachine

Capitolul X.....224

Călătorie în Canada iarna - Plecare de la Lachine - Excursie cu sania - Canoe - Peisajul de pe drum - Un accident hazliu - Trei râuri - Quebec - Călătorie în josul Quebecului - Periferiile civilizației - Călătorie prin pădure - Sosirea la Tadousac - Golful Sfântul Laurențiu - Pășania domnului B cu indienii - Vânătoare de foci

Capitolul XI.....239

Călătorie pe rachete - Plimbarea cu barca iarna - Distrugerile unui dezgheț - Râul Esquimaux - Plecarea în compania unui singur om - Hainele noastre - Somn în zăpadă - Sosirea la Port Neuf - Detenția - Încercarea de a continua într-o barcă mică - Din nou pe rachete - Sosirea la Insula Jeremie - Nenorociri în golful Sfântul Laurențiu - Marinari degerați - Plecarea spre Șapte Insule - Trecătoarea Goodbout - continuarea călătoriei cu indieni - Șapte Insule - Pescuit de somon - Împușcarea de foci - Vânătorul de blănuri - Anecdote - Singurătate - Schimbarea - Plecarea la Tadousac - Ultima călătorie - Încheiere

CAPITOLUL I

CITITORULE, sunt convins că ești obișnuit cu diferitele moduri de a trăi și de a călători specifice națiunilor europene. Mai presupun și că ai oarece cunoștințe despre locuitorii din est; și, poate, foarte multe despre americani, în general. Dar cred, sau cel puțin sper, că ai doar noțiuni vagi și incerte despre viața din regiunile acelea sălbatice, necivilizate din partea nordică a continentului american, din jurul coastelor Golfului Hudson. Spun că sper acest lucru pentru ca eu să am satisfacția de a-ți da informații despre acest subiect și să-ți arăt că totuși acolo există oameni care se mișcă, și respiră (un aer destul de rece, apropo !) și-și trăiesc viețile în cele mai multe privințe în moduri total diferite decât un sfert de glob, ca și un castor care se transformă din acel animal inteligent, care hoinărește printre iazurile și mlaștinile casei natale, într-o pălărie la modă.

Pe la jumătatea lunii mai 1841, am fost cuprins de o bucurie imensă atunci când a sosit un plic de la compania Hudson Bay prin care eram numit în funcția demnă de invidiat de funcționar-ucenic. Este imposibil să descriu cât de mare a fost manifestarea bucuriei mele, atât a trupului, cât și a sufletului la primirea acestei scrisori; este suficient să-ți spun că din acel moment m-am considerat un adevărat om de afaceri și mi-am tratat vechii prieteni cu acea suavitate binevoitoare a unui om care știe că vorbește cu inferiorii săi.

Totuși, câteva zile mai târziu, mândria mea a fost zdruncinată în timp ce zăceam în cușeta mea și eram aruncat încolo și-ncoace de valurile agitate ale oceanului considerând micul dejun ca primejdios și așteptând cina cu oarece groază, fapt greu de înțeles de cei care nu au suferit de rău de mare. Din fericire, suferințele descrise mai sus nu durează mult timp. După două zile am ajuns în apele relativ mai calme ale Tamisei; iar eu, împreună cu o mulțime de domnișoare palide și de tineri domni cu figuri cadaverice am ieșit pentru prima oară din interiorul vasului ca să admir frumusețile și minunile mării metropole în timp ce pluteam ușor în susul râului aglomerat.

Despărțirea este un subiect neplăcut atât atunci când reflectezi asupra lui, cât și atunci când scrii despre el, de aceea voi sări peste această parte și voi trece direct la Gravesend, unde (după despărțirea de prietenii mei) am stat pe puntea vasului Prințul Rupert, contemplând bărcile și mulțimea de vapoare care se perindau prin fața mea și gândindu-mă cât de repede urma să plec din aceste locuri, cu care mă obișnuisem de atâta timp, către un ținut îndepărtat. Încă eram un copil andru și cred că aceasta echivalează cu a zice că nu am jeli mult. Viitorul meu tovarăș și coleg, domnul W., măsura cu pasul puntea în apropierea mea. Aceasta mi-a îndreptat gândurile spre un alt canal și m-a determinat să fac speculații asupra temperamentului, calităților și vârstei lui; dacă era suficient de puternic sau nu să mă bată și dacă era posibil să devenim prieteni buni. Căpitanul sporovăia și râdea cu doctorul cu atâta nepăsare de parcă nu ar fi avut marea responsabilitate de a conduce un vapor imens peste nemărginitul pustiu de ape, și

printre banchize și insule de gheață către o țară îndepărtată de Anglia cam la trei sute de mile nord-vest. Astfel că, influențat de aceste circumstanțe favorabile, moralul meu a început să se ridice și, atunci când s-a anunțat că se apropia vaporul pe care se afla comitetul onorabilei companii Hudson Bay, am tășnit de pe scara tambuchiului într-o stare de spirit dacă nu de bucurie, cel puțin apropiată cu aceasta așa cum se putea aștepta în astfel de situații.

După ce am ajuns pe punte, am zărit un mic vapor cu aburi trecând în apropierea noastră plin cu oameni în vârstă ce păreau importanți și care se uitau la noi cu un ochi critic. Intuisem destul de bine cine erau acei oameni; dar, chiar dacă aș fi fost total neștiutor, aș fi fost repede luminat de o remarcă a unui marinar, care i-a șoptit camaradului său:

— Îți zic eu, Bill, la ei sunt tunurile!

Presupun că se purtau așa datorită efectului de simpatie dat de armele de pe cele trei vase ale companiei, Prințul Rupert, Prințul Albert și Prințul de Wales, care au tras salve cu ghiulele oarbe în timp ce vaporul trecea prin dreptul lor. Apoi s-a aliniat cu vaporul nostru și domnii cei vârstnici au venit la bord și au dat mâna cu căpitanul și cu ofițerii, zâmbind prietenos în timp ce observau aspectul îngrijit și ordonat al celor trei vase, care, pregătite pentru plecarea din dimineața următoare, trăgeau de cabluri de parcă erau nerăbdătoare să înceapă lupta cu valurile.

Directorii de la compania Hudson Bay obișnuiesc să ofere o cină publică ofițerilor de pe vapoare în ajunul plecării lor din Gravesend; și, înainte ca domnii din co-

mitet să părăsească vasul, unul dintre ei i-a invitat pe căpitan și pe ofițeri să participe la cină și, spre surprinderea și plăcerea mea, m-au rugat să-i onorez cu prezența. Am acceptat invitația foarte politicos; și, incapabil să-mi manifest bucuria în vreun fel, i-am făcut cu ochiul prietenului meu cu care între timp devenisem foarte apropiat. Acesta, invitat la rândul lui, mi-a făcut și el cu ochiul; iar, după ce am pus capăt acestei francmasonerii juvenile, spre satisfacția noastră ne-am alăturat echipajului în susținerea a trei urale entuziaste în timp ce micul vapor se îndepărta spre țarm.

Cina, ca orice altă cină publică, era la fel de bună și de substanțială pe cât de excesivă era cheltuiala; dar amintirile mele despre ea sunt destul de vagi. Zgomotul neîncetat de farfurii, pahare, cuțite, furculițe și de discuții era imens; toate acestea împreună cu noutatea locului, căldura camerei și savoarea mâncării tindeau să mă facă să uit multe întâmplări de atunci. Majoritatea chipurilor îmi erau necunoscute. Îmi era absolut indiferent cine erau sau nu domnii din comitet; și, cum nimeni nu s-a oboșit să mi se adreseze în mod particular, m-am limitat la interesanta ocupație de a încerca să înțeleg ceva dintr-o conversație susținută în același timp de mai bine de cincizeci de perechi de plămâni. Oricum nu se distingea nimic inteligibil, exceptând o pauză care i-a dat ocazia unui domn cu chelie, ce se afla lângă capătul mesei, să închine în sănătatea unui domn în vârstă roșu la față aflat în partea cealaltă, pe care l-a măgulit într-un fel uimitor și care s-a așezat printre ropote de aplauze după ce l-a făcut pe bietul domn roșu la față să se foiască o jumătate de oră cu o nervozitate modestă. Nu știu în-

să dacă aplauzele erau pentru vorbitor sau pentru cel lăudat; dar, fiind destul de indiferent, am bătut din palme împreună cu ceilalți. Domnul roșu la față, care acum devenise și mai aprins de emoție, s-a ridicat și, într-o liniște solemnă, a ținut un discurs despre faptul că acea zi era cea mai fericită din cariera lui trecătoare, că era destul de bucuros de această grandioasă onoare care-i fusese oferită de prietenul lui chelios. Apoi domnul roșu la față s-a așezat însoțit de naționala bătaie în masa lăcuită de mahon cântată de un cor întreg de cuțite, furculițe, linguri, spărgătoare de nuci.

Am părăsit masa la o oră târzie, și, după ce împreună cu alți tineri am provocat câteva pagube minore atât cât să nu fim duși în detenție de puternicul braț al legii, ne-am îndreptat spre plaja unde am urcat într-o barcă cu căpitanul pentru a ajunge la vapor. Încă și azi e un mister pentru mine cum au găsit marinarii vasul pe întuneric. Oricum, de găsit l-au găsit și într-o jumătate de oră eram în ținutul viselor.

Soarele era sus pe cer când m-am trezit a doua zi dimineață și m-am uitat împrejur timp de câteva minute pentru a descoperi unde mă aflam; dar zgomotul frânghiilor și al scripeților, bătaia picioarelor de deasupra capului și, mai presus de toate, o mișcare a dormitorului ciudată și neplăcută mi-au reamintit unde sunt. Navigam cu rapiditate în avalul Tamisei însoțiți de o briză plăcută și chiar porniserăm către îndepărtatele țărmuri ale golfului Hudson. Nu pot să spun ce s-a întâmplat în următoarele cinci sau șase zile deoarece demonul răului de mare mi-a distrus din nou capacitățile fizice și psihice. Am vagi amintiri despre o vreme furtu-

Respect pentru oameni și cărți

noasă, zgomote groaznice și mese luate în grabă; dar cea mai mare parte a acestei perioade este un gol imens în mintea mea. Totuși, spre ziua a șasea, aroma savuroasă a unui păstrăv a pătruns în nările mele uscate și mi-a făcut stomacul și așa dărâmat să tânjească cu emoție. Acum și vasul aluneca mai ușor pe apă și o rază slabă de soare trecea prin mica fereastră a cabinei mele, luminându-mi pieptul și totodată inima, umplându-l cu o plăcere calmă, dar melancolică, indescritibilă. Sună ca și cum un atac al păstrăvului m-a dezmoșit și cu un efort imens m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat și, pentru prima oară, m-am așezat la masă.

Echipa noastră era formată din căpitan, domnul C., un agent-șef aflat în slujba companiei, domnul doctor, doi ucenici, ofițerul, ofițerul secund și eu, fiecare camarazi buni în felul său. Curând după aceasta, am ancorat în micul și liniștitul port Stornoway. Golful este înconjurat de dealuri înalte, cu excepția intrării, unde un pasaj nu mai lat de trei sute de yarzi cred, permite vaselor de orice tonaj să pătrundă în sânul lui adăpostitor. Stornoway, un sat micuț și modest, aparent mulțumit de așezarea lui și satisfăcut de îndepărtarea de lumea ocupată și agitată, este retras la capătul golfului. Aici am rămas mai bine de o săptămână, pregătind oameni pentru sălbaticul nord-vest și câștigând prietenia sătenilor, care de altfel erau buni și primitivi. Uneori, mă distram plecând la pescuit către mijlocul golfului în bărci mici, excursii în care eram de obicei însoțit de doi sau trei băieți zdrențuiți din sat. Sportul nostru era plăcut și devenea și mai interesant atunci când eram nesiguri al cărui cârlig va fi primul atacat de monștrii din adâncuri. Codul

și plăcile păreau cele mai lacome și rareori câte un calcan sau un crab cu picioare lungi se zbătea să ajungă la suprafață.

Chiar înainte de a pleca din acest loc mic și calm, căpitanul a ținut un bal pe vapor, la care a fost invitată elita din Stornoway. Pentru această ocazie s-au făcut pregătiri imense. Duneta a fost bine spălată și frecată și un cort a fost întins peste ea, formând un plafon important, iar pereții marelui apartament aerisit erau formați din orice steag reprezentativ care flutura. Lămpile cu gaz puse în luminatoare, pe tambuchi și pe vinci, aruncau o lumină discretă asupra decorului, efect romantic și mai mult accentuat de câteva raze de lună care licăreau și pătrundeau prin numeroasele deschizături din draperie și care se reflectau jucăușe pe punte. La o oră destul de devreme și de nepotrivită a serii din noaptea stabilită, oamenii au sosit în grupuri; și în timp ce domnii se cățărau pe o parte a vasului, doamnele, printre multe roșeli și ezitări, erau urcate la bord cu ajutorul unui scaun. Ceaiul a fost servit pe punte; iar, după o jumătate de oră de răs și sporovăit, timp în care violonistul nostru se străduia să-și acordeze prima coardă fără să o rupă, balul a început cu un dans scoțian vioi.

Distrația a fost una pe cinste și numeroase au fost incidentele hazlii din acea noapte veselă; mare a fost și zgomotul și mare a fost veselia dansatorilor care susțineau, cu o energie puternică, evoluții uimitoare pe ritmurile muzicii country sau pe melodii vioaie scoțiene. Imensă a fost plăcerea asistenței când cel mai bătrân și mai vesel domn de acolo s-a oferit să cante; iar veselia a fost și mai încântătoare atunci când după cântec a

Respectiv, pentru orice subiect

susținut un discurs despre orice subiect pe care o minte normală ar fi putut să-l dezvolte într-un sfert de oră. Dar cine poate descrie scena care a urmat după anunțarea servirii cinei? Atâtea împunsături, atâtea îmbulzeală, atâtea râsete, hohote și glume făcute în zadarnica încercare de a trece peste mai mult de treizeci de persoane înghesuite într-o cameră de patru metri pe trei. Multe întepături și remarci aspre au fost făcute până când în final li s-a cerut să cineze în grupuri! Totuși, aceasta nu e nimic în comparație cu distracția care a urmat cinei, când violonistul a devenit și mai energic și dansatorii mai asidui și mai activi. Dar este inutil să descriu această scenă veselă și chiar mă înroșesc la gândul că am avut îndrăzneala să încerc. Primele fâșii gri ale dimineții pâlpâiau spre est pe când petrecăreții voioși se îngrămădeau pe părțile vasului și porneau spre casele lor.

Există o anumită plăcere dulce, dar totuși melancolică, atunci când, departe de prieteni și de casă, te gândești la zilele fericite apuse și la amintirile legate de evenimentele vesele și distracțiile trecute, poate pentru totdeauna. Așa simțeam și gândeam pe când rememoram distracția și veselia de la balul din Stornoway, voioșia impresionantă de la cina din Gravesend și timpul liniștit petrecut în dulcele P., înconjurat de veselii colegi din fericitele locuri natale. Trecuserăm deja de malurile Scoției și pluteam pe valurile mari ale imensului Atlantic; și, în timp ce mi-am întors privirea încordată spre acea linie vagă a dealurilor din ce în ce mai îndepărtate, „o neașteptată lacrimă tremură” atunci când a încolțit gândul că priveam, poate pentru ultima dată, dragile locuri natale.

Marea, din vremuri îndepărtate, a fost un subiect

inepuizabil pentru penițele tuturor scriitorilor. Poetul, călătorul și romancierul, fiecare a dedicat o parte din timpul lui și din talentul său oceanului puternic; dar vai! partea care a căzut în sarcina mea să o descriu este foarte diferită de cele pe care poeții le-au cântat cu entuziasm. Aici, nici una dintre multele minuni ale latitudinilor tropicale nu omora monotonia călătoriei; nici delfini sclipitori nu forțau înaripații locuitori ai adâncurilor să caute adăpost pe puntea vasului; nici rechini hămesiți nu ne urmăreau să ne mănânce când ne trezeam, dacă se întâmpla să cădem peste bord sau nu ne amuzau înghițindu-ne cârligele cu momeală; nici un alt vapor nu încântă călătorul conștient de faptul că există și alții în afară de el care vâslesc pe nemărginitul pustiu de ape. Totul era foarte plicticos și monoton; aceeași priveliște a cerului și a apei aveam în fața ochilor în fiecare dimineață pe când urcam pe punte pentru plimbarea de o jumătate de oră de dinaintea micului dejun; era o excepție atunci când, pentru un moment, gabierul vaselor însoțitoare flutura la orizont. Uneori ne apropiam unii de alții, și o dată sau de două ori ne-am salutat cu trompetele; însă aceste pauze în mâhnirea din sufletele noastre erau limitate și îndepărtate în timp unele de altele.

Spre sfârșitul lunii iulie ne-am apropiat de strâmtoarea Hudson fără să fi văzut în drumul nostru ceva care să merite atenție, în afară de o balenă, care a trecut aproape de pupa vaporului. Aceasta a fost o noutate pentru mine, deoarece era prima balenă pe care o văzusem și care a devenit subiect de discuție și de gândire pentru următoarele patru zile.

Vasele începuseră să se apropie acum, pe când

străbăteam intrarea strâmtoării și am avut plăcerea să navigăm împreună timp de câteva zile. Uneori țărmurile strâmtoării deveneau vizibile și curând pluteam, cu încredere și siguranță deplină, printre aceste canale strâmte și munții de gheață care domoliseră zelul și întârziaseră călătoriile lui Hudson, Button, Gibbons și ale altor navigatori în vremuri demult apuse.

Într-o zi, într-o liniște desăvârșită, vasul nostru și vasul Prințul de Wales se apropiaseră unul de celălalt, plutind pe imensitatea oceanului înghețat; și, neavând nici o perspectivă asupra unei brize, căpitanul a ordonat să se lanseze barca de bord și ne-a invitat pe mine, pe domnul doctor și pe domnul C. să-l însoțim pe vasul Prințul de Wales. Am acceptat oferta lui cu bucurie și curând eram în partea cealaltă.

Bătrânul căpitan R., un veteran în serviciul companiei, ne-a primit binevoitor, și l-a convins pe căpitanul nostru să rămână la ceai. Pasagerii de la bord erau domnul F., un agent-șef (cel mai înalt grad la care se poate ajunge în serviciu), care fusese acasă în concediu și acum se întorcea să-și termine zilele, poate, în nord-vest; și domnul John M., un tânăr ucenic care, ca și mine, își încerca norocul în golful Hudson. Era un tânăr plăcut și sincer, distractiv și glumeț cu un fel de dispoziție molipsitoare cu care am legat o mare prietenie de când l-am văzut, prietenie menită să se dezvolte într-una de durată. Într-adevăr, nu m-am gândit prea mult, atunci când ne-am despărțit în acea seară petrecută în sânul mării că îl voi mai revedea vreodată; totuși așa avea să se întâmple. După vreo șase ani de când ne-am despărțit în strâmtoarea Hudson, i-am strâns iar mâna

pe malurile puternicului Sf. Lawrence și am reînnoit aceea prietenie care mi-a oferit o mare bucurie petrecută în țară și pe care, cred, nici timpul și nici distanța nu o vor micșora vreodată.

Ne-am petrecut seara într-un mod încântător, cu atât mai mult cu cât era puțin posibil să mai avem vreodată o asemenea ocazie, deoarece Prințul de Wales urma să se despartă de compania noastră și să se îndrepte către fabrica Moose din golful James, în timp ce noi urma să trecem prin golful Hudson spre fabrica York. Am părăsit vaporul imediat ce câteva labe de pisică formate pe suprafața apei anunțau vânt.

De acum gheața începuse să ne înconjoare din toate părțile și, curând după aceasta, am văzut pentru prima oară acel monstru al mării polare, un aisberg. Am trecut destul de aproape și am avut o ocazie bună să-l studiez. Deși nu atât de mare cum sunt deseori văzuți, avea o formă frumoasă și minunată. Vârfuri mari se înălțau în locuri diferite și pe părți curențe de apă și cascade miniaturale curgeau în torente. Întreaga masă avea o frumoasă culoare alb-verzuie, iar stâncile semețe scânteiau în razele lunii pe când trecea pe lângă noi îngemănându-se maiestuos cu imensitatea apei. Cam în același timp, am început să întâlnim numeroase banchize și sloiuri de gheață printre care am trecut deseori cu greu.

Distracția mea preferată, în timp ce ne croiam drum printre ghețuri, era să urc pe verga de rândunică, ajutând acolo unde, uitându-mă la aceste locuri foarte pitorești, meditam la minunile creației. Este imposibil să exprim o idee corectă despre frumusețea, despre splendoarea anumitor locuri prin care am trecut. Mii dintre